

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3To/4/2012
Identifikačné číslo spisu:	9512100004
Dátum vydania rozhodnutia:	03.10.2012
Meno a priezvisko:	JUDr. Igor Burger
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2012:9512100004.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Burgera a členov senátu JUDr. Milana Lipovského a JUDr. Jany Serbovej v trestnej veci proti obžalovanému L. T. a spol. pre obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy spáchaný v spolupáchateľstve podľa § 20, § 145 ods. 1, ods. 2 písm. c/, písm. e/ Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. c/ a § 140 písm. c/ Tr. zák. vedenej na Špecializovanom trestnom súde v Pezinku pod sp. zn. PK 1T 1/2012, na verejnom zasadnutí konanom dňa 3. októbra 2012 v Bratislave, prerokoval odvolanie prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky a obžalovaných L. T. a U. P. proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu v Pezinku zo dňa 28. marca 2012, sp. zn. PK 1T 1/2012, a takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. b/, písm. c/ Tr. por. napadnutý rozsudok sa u obžalovaných L. T. a U. P. v celom rozsahu z r u š u j e .

Podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vec sa v r a c i a Špecializovanému trestnému súdu v Pezinku na nové konanie a rozhodnutie.

Odôvodnenie

Uvedeným rozsudkom Špecializovaného trestného súdu v Pezinku bol obžalovaný L. T. uznaný za vinného zo spolupáchateľstva obzvlášť závažného zločinu vraždy podľa § 20 k § 145 ods. 1, ods. 2 písm. b/, s poukazom na § 138 písm. c/ Tr. zák. a obžalovaný U. P. zo spolupáchateľstva obzvlášť závažného zločinu vraždy podľa § 20 Tr. zák. k § 145 ods. 1 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

v presne nezistený deň koncom marca až začiatkom apríla 2010, v skorých ranných hodinách, po predchádzajúcom slovnom nedorozumení pod vplyvom alkoholu medzi obžalovaným L. T. a poškodeným D. R., nar. XX. J. XXXX, v osobnom motorovom vozidle obžalovaného U. P. zn. Peugeot 309 striebornej farby ev. č. M., po zastavení na odľahlom mieste medzi obcami Dulovo a Pruské v okrese Ilava v smere na Dubnicu nad Váhom a vytiahnutí poškodeného z vozidla, ho obžalovaný L. T. udieral kovovým obuškom o dĺžke asi 30 cm, pričom ho zasiahol dvakrát do čelovej oblasti hlavy a najmenej dvakrát do hrudníka a ramien. Následne v úmysle usmrtiť, prikázal obžalovanému U. P., aby v tom čase na zemi sediaceho poškodeného udrél sekerou s dĺžkou poriska asi 70 cm, na čo obžalovaný

U. P. jej tupou kovovou časťou jedenkrát tzv. golfovým úderom veľmi veľkou intenzitou uderil poškodeného do zadnej časti hlavy. V dôsledku úderu tento upadol do bezvedomia a následne ho obaja obžalovaní naložili do batožinového priestoru vozidla, prikryli dekou a obžalovaný L. T. na neho nahádzal päť až desať kameňov o hmotnosti približne 5 kg, aby sa pod nimi udusil. Keď počas jazdy počuli, ako poškodený zachrčal a videli vzadu zarosené okná, po zastavení vozidla pred bytovkou obžalovaného L. T. v Lednických Rovniach, tento z bytu prinesenými dvoma kuchynskými nožmi so šírkou čepele okolo 1,5 - 2 cm a dĺžkou čepele okolo 8 - 10 cm, na odľahlom mieste hneď za obcou smerom na Dolnú Breznicu, bodol poškodeného do oblasti hrudníka vpravo medzi 5. a 6. rebrom, pričom kuchynské nože takto nechal zapichnuté v tele poškodeného približne do 17.00 hod., kedy už mŕtveho poškodeného obaja obžalovaní previezli na miesto v katastri obce Horná Breznica. Toto miesto vyhliadol obžalovaný U. P., kde sa poškodeného rozhodli zakopať, pričom pri ukladaní do provizórneho hrobu mu jeden z obžalovaných najmenej tromi sečnými ranami ostrou časťou sekery amputoval ľavú ramennú kosť tesne nad lakťom a skôr než ho zasypali zeminou, obaja obžalovaní na neho vyliali tri fľaše kyseliny sírovej určenej do akumulátorov z dôvodu rýchlejšieho rozkladu tela a aby ho nevyhrabala zver a nakoniec poškodeného zahrabali a zamaskovali suchým krovím. Na tomto mieste po ukázaní obžalovaným U. P. bolo telo poškodeného dňa 2. marca 2011 aj nájdené. Bezprostrednou príčinou smrti poškodeného bolo zlyhanie riadiacich a regulačných funkcií mozgu v dôsledku trieštivých impresívnych zlomenín záhľavovej kosti a kostí spodiny lebečnej.

Za to bol obžalovanému L. T. podľa § 145 ods. 2 Tr. zák. s poukazom na § 36 písm. j/ a s použitím § 38 ods. 3 Tr. zák. uložený trest odňatia slobody vo výmere dvadsaťtri rokov.

Podľa § 48 ods. 3 písm. b/ Tr. zák. súd zaradil obžalovaného do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia.

Podľa § 60 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. obžalovanému uložil aj trest prepadnutia veci - 32 kusov fliaš kyseliny sírovej akumulátorovej 37 % objemu 500 ml, uskladnenej v priestoroch Prezídia Policajného zboru, Úradu boja proti organizovanej kriminalite, Račianska 45, Bratislava.

Podľa § 60 ods. 6 Tr. zák. sa vlastníkom prepadnutej veci stal štát.

Podľa § 76 ods. 1, § 78 ods. 1 Tr. zák. mu súd uložil tiež ochranný dohľad na tri roky.

Obžalovaného U. P. súd odsúdil podľa § 145 ods. 1 Tr. zák. s poukazom na § 36 písm. d/, písm. j/, písm. l/, písm. n/ Tr. zák., s použitím § 38 ods. 3 Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere pätnásť rokov.

Podľa § 48 ods. 3 písm. b/ Tr. zák. obžalovaného súd zaradil do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia.

Podľa § 76 ods. 1, § 78 ods. 1 Tr. zák. mu uložil tiež ochranný dohľad na tri roky.

Podľa § 83 ods. 1 písm. e/ Tr. zák. súd zhabal sekeru bez poriska, ktorej vlastníkom sa stal štát.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. obžalovaným L. T. a U. P. uložil povinnosť spoločne a nerozdielne nahradiť poškodenému T. R., nar. XX. marca XXXX, trvale bytom J. č. XXX, okres Y. škodu v sume 555,12 €.

Proti tomuto rozsudku podali v zákonnej lehote odvolanie obaja obžalovaní prostredníctvom svojich obhajcov a prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky podal odvolanie v ich neprospech, a to u obžalovaného L. T. proti výroku o vine a treste a u obžalovaného U. P. proti výroku o treste.

Obžalovaný L. T. v písomnom vyhotovení odvolania namietal, že prvostupňový súd sa v odôvodnení rozsudku vôbec nevysporiadal s námietkou obhajoby týkajúcou sa nesprávnej protokolácie výpovede

znalca MUDr. Šullera na hlavnom pojednávaní konanom dňa 15. marca 2012.

Z protokolácie vyplýva, že znalec vylúčil možnosť mozgovej smrti. Podanie námietky obhajcom k protokolácii je zaznamenané už na dátovom nosiči zvukového záznamu hlavného pojednávania z uvedeného dňa ako aj v osobitnom opakovanom podaní z 27. a 28. marca 2012, keďže znalec mozgovú smrť vylúčil len bezprostredne, t.j. v krátkom čase po údere sekerou. Tento zásadný rozpor sa vzťahuje k otázke, či poškodený v čase hádzania kameňov, ako aj v čase vpichnutia nožov žil. Podľa znalca sa s určitosťou dá povedať, že po 45- tich minútach od bodnutí pracovalo srdce, k poškodeniu mozgovej kôry sa nevedel vyjadriť. Obžalovaný T. alej poukázal na to, že zo žiadneho dôkazu nevyplýva záver súdu uvedený na strane 28 napadnutého rozsudku, podľa ktorého kázal obžalovanému P., aby poškodeného udel do hlavy.

Vyslovil názor, že za týchto okolností vykonal nespôsobilý pokus útoku na nespôsobilom predmete útoku. Keďže obaja obžalovaní, podľa tvrdenia obžalovaného T. boli presvedčení, že po údere sekerou je poškodený mŕtvy, nemohol sa dopustiť tohto skutku závažnejším spôsobom konania. Konanie obžalovaného P. považuje obžalovaný T. za vybočenie z rámca dohody, ktorej cieľom bolo len zastrašiť poškodeného. Obžalovaný P. sám priznal, že spanikáril a zasadil poškodenému ranu väčšou intenzitou než chcel. Pritom z výpovede znalca MUDr. Šullera vyplýva, že táto rana bola ranou smrteľnou.

Ďalej obžalovaný T. v odvolaní konštatuje že vykonaným dokazovaním ani jednému z oboch obžalovaných nebol preukázaný úmysel usmrtiť poškodeného, o čom svedčí aj to, že po jeho usmrtení nevedeli ako postupovať pri odstránení tela, keďže miesto hrobu a spôsob odstránenia mŕtvoly nebol naplánovaný vopred. Výpovede svedkov U. nepovažuje za dôveryhodné, lebo práve oni mali záujem na odstránení poškodeného.

Na základe výpovede svedka F. mal súd preukázané, že poškodený nikdy nerobil pre obžalovaného T. „bieleho koňa“.

Obžalovaný T. preto navrhol, aby odvolací súd s poukazom na ustanovenie § 321 ods. 1 písm. a/, písm. b/, písm. c/, písm. d/ Tr. por. zrušil rozsudok prvostupňového súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Z písomného odôvodnenia odvolania podaného obžalovaným U. P. vyplýva, že smeruje proti výroku o treste, keďže prvostupňový súd nezohľadnil skutočnosti odôvodňujúce mimoriadne zníženie trestu podľa § 39 Tr. zák. V tejto súvislosti poukázal, že skutok spáchal v nepriamom úmysle, skratovým konaním. Vzhľadom na svoj vek a s tým spojenú slabšiu rozumovú vyspelosť, konal nepremyslene a mechanicky. Prvostupňový súd ustálil v jeho prípade štyri poľahčujúce okolnosti a žiadnu priťažujúcu. Naviac mohol súd vzhľadom na okolnosti prípadu priznať aj ďalšie poľahčujúce okolnosti - spáchanie činu v ospravedliteľnom silnom citovom rozrušení alebo spáchanie činu pod tlakom podriadeností, ako to sám v rozsudku súd konštatoval.

Obžalovaný U. P. navrhol, aby odvolací súd podľa § 321 ods. 2 Tr. por. zrušil výrok o treste v rozsudku prvostupňového súdu vzťahujúci sa k jeho osobe a následne podľa § 322 ods. 3 Tr. por. rozhodol o mimoriadnom znížení trestu s použitím § 39 ods. 1 Tr. zák.

Prokurátor v podanom odvolaní konštatoval, že obžalovaný L. T. počas vyšetrovania uviedol tri verzie priebehu skutku s tým, že na hlavnom pojednávaní zotrval na v poradí druhej verzii. Oproti tomu čo v tejto verzii uviedol počas prípravného konania, vzniklo pri výpovedi obžalovaného na hlavnom pojednávaní množstvo rozporov aj v nej. Súd prvého stupňa, podľa názoru prokurátora, neodôvodnene uveril tvrdeniu tohto obžalovaného, že vraždu poškodeného neplánoval a došlo k nej na základe hádky vo vozidle, keď sa poškodený mal vyhrážať obžalovanému T., že povie jeho družke o milenkách. Prvostupňový súd bez reálneho preverenia existencie tejto skutočnosti sa uspokojil so všeobecným tvrdením obžalovaného, že mal milenky. Nepreveril ani to, odkiaľ by o nich poškodený D. R. mal vedomosť.

O tom, že vražda zo strany obžalovaného T. nebola plánovaná nesvedčí ani skutočnosť uvádzaná

obžalovaným, že poškodeného R. chceli kvôli problémom s dedičanmi a políciou ubytovať v hoteli v Dubnici. Prokurátor kladie otázku, ako ho chceli ubytovať bez osobných dokladov, ktoré boli založené v miestnom pohostinstve a bez nich sa v hoteli ubytovať nedá.

Príprave obžalovaného T. na spáchanie skutku svedčí, podľa názoru prokurátora aj to, že v kritickom čase mal pri sebe kovový obušok, ktorý podľa výpovede spoluobžalovaného U. P. nosieval pri vyberaní peňazí z banky na výplaty robotníkov. V uvedený deň boli ale obaja obžalovaní rúbať drevo v obci Zubak. Vopred ustálenému úmyslu zavraždiť poškodeného R. svedčí aj nakúpenie väčšieho množstva kyseliny sírovej uskladnenej v dome obžalovaného P., z ktorej tri fľaše boli vyliate na telo poškodeného.

Rozporné je tiež tvrdenie obžalovaného T., ktorý uviedol, že úder sekerou do hlavy poškodeného nebol plánovaný, ale išlo o skratové konanie obžalovaného P., ale na druhej strane obžalovaný T. neurobil nič, čo by smerovalo k záchrane života poškodeného. Naopak, jeho následné konanie smerovalo k tomu, aby poškodený R. neprežil (zahádzanie tela v aute kameňmi a bodnutie dvoch nožov do jeho hrudníka v čase, keď ešte poškodený žil, ako to vyplýva z posudku súdneho lekára).

Na základe uvedených skutočností prokurátor zastáva názor, že konanie obžalovaného L. T. bolo dopredu premyslené a naplánované s cieľom usmrtiť poškodeného ako nepohodlného svedka, ktorý by mohol vypovedať proti nemu v prípadnom trestnom konaní.

Prvostupňový súd mal preto uznať tohto obžalovaného za vinného z obzvlášť závažného zločinu úkladnej vraždy spáchaný formou spolupáchateľstva podľa § 20 k § 144 ods. 1, ods. 2 písm. c/, písm. e/ Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. c/ Tr. zák. a § 140 písm. c/ Tr. zák. a uložiť mu adekvátny trest odňatia slobody na doživotie.

Vo vzťahu k obžalovanému U. P. vyslovil prokurátor nesúhlas s výškou uloženého trestu odňatia slobody. Podľa jeho názoru z hľadiska výchovného účelu trestu vzhľadom na jeho vek a osobnú vyzretosť by bol adekvátny trest vo výmere 17 rokov odňatia slobody so zaradením do ústavu so stredným stupňom strázenia.

Prokurátor preto navrhol, aby odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. b/ Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok a podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vrátil vec súdu prvého stupňa na nové prerokovanie a rozhodnutie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací, na podklade podaného odvolania podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, majú na zreteli, že na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. a zistil nasledovné:

Skutok uvedený v rozsudku prvostupňového súdu sa v porovnaní s tým, ktorý je predmetom obžaloby výrazne odlišuje v skutočnostiach právne významných tak pre právnu kvalifikáciu ako aj pre výrok o treste.

Oproti obžalobe súd vypustil zo skutku motív incidentu v obžalobe uvedený tak, že „poškodený D. R. ako konateľ spoločnosti DOBIX, s.r.o., do ktorej bol nasadený a využívaný ako tzv. „biely kôň“ mal vynášať informácie o činnosti spoločnosti, čo by viedlo k odhaleniu ekonomickej trestnej činnosti, z ktorej profitoval hlavne obžalovaný L. T.“. Súd ho nahradil „slovným nedorozumením pod vplyvom alkoholu“.

Časť obžaloby o príkaze obžalovaného T. obžalovanému P., aby z vozidla vytiahol sekeru nahradil „príkazom obžalovanému P., aby v tom čase na zemi sediaceho poškodeného udrel sekerou“.

Ďalej zo skutku uvedenom v obžalobe súd vypustil časť, že „...následne mu (obžalovanému P.)

obžalovaný L. T. zobral sekeru, ktorou minimálne jedenkrát sekol do ľavej hornej končatiny ležiacemu D. R., čo viedlo k amputácii ľavého predlaktia v dolnej časti predlaktia tesne nad lakt'om...“.

Časť „nahádzali na neho kamene s úmyslom, aby sa pod tými kameňmi zadusil“, nahradil súd slovami „...a obžalovaný L. T. na neho nahádzal 5 až 10 kameňov o hmotnosti približne 5 kg, aby sa pod nimi udusil“.

Rovnako súd zmenil skutok v časti „...keď počuli ako D. R. v kufri auta chrčí od bolesti“ a nahradil ju slovami „...keď počas jazdy počuli ako poškodený zachrčal a videli vzadu zarosené okná...“.

Súd tiež vypustil v skutku obžaloby uvedené prevezenie tela poškodeného „na vopred určené miesto“ s tým, že do skutkovej časti rozsudku vložil slová „...kedy už mŕtveho poškodeného obaja obžalovaní previezli na miesta v katastri obce Horná Breznica, ktoré vyhliadol obžalovaný U. P....“.

V porovnaní s obžalobou súd doplnil skutok o časť, že „...pri ukladaní do provizórneho hrobu mu jeden z obžalovaných najmenej troma sečnými ranami ostrou časťou sekery amputoval ľavú ramennú kosť tesne nad lakt'om...“.

Pri príčine smrti vypustil súd zo skutku „pomliaždenie mozočka“.

Uvedené zmeny predmetného skutku viedli k tomu, že na rozdiel od obžaloby, ktorá u obžalovaného L. T. právne hodnotila skutok ako spolupáchateľstvo obzvlášť závažného zločinu úkladnej vraždy podľa § 20 Tr. zák. k § 144 ods. 1, ods. 2 písm. c/, písm. e/ Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. c/ Tr. zák. a § 140 písm. c/ Tr. zák., prvostupňový súd ho kvalifikoval u tohto obžalovaného miernejšie ako spolupáchateľstvo obzvlášť závažného zločinu vraždy podľa § 20 Tr. zák. k § 145 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. c/ Tr. zák.

U obžalovaného U. P. sa súd stotožnil s obžalobou v právnej kvalifikácii jeho konania ako spolupáchateľstva obzvlášť závažného zločinu vraždy podľa § 20 Tr. zák. k § 145 ods. 1 Tr. zák.

Odvolací súd konštatuje, že skutkové závery, ku ktorým dospel prvostupňový súd vychádzajú z nedôsledne vykonaného dokazovania, a preto sú predčasné a nepresvedčivé.

Týka sa to aj motívu v spojení s naplnením zákonného znaku vopred uváženej pohnútky. V tejto súvislosti sa odvolací súd stotožňuje s názorom prokurátora uvedenom v odvolaní, že prvostupňový súd sa bez vykonania ďalších dostupných dôkazov uspokojil so všeobecným tvrdením obžalovaného T., že k vražde došlo neplánovane, v dôsledku predchádzajúcej hádky s poškodeným. Pritom sa prvostupňový súd nevysporiadal s tým, že ak by dôvodom nočnej cesty autom s poškodeným bolo jeho ubytovanie v hoteli v Dubnici kvôli problémom s podvedenými dedinčanmi a políciou (tvrdenie obžalovaného T.), ako by k hotelovému ubytovaniu došlo bez dokladov, ktoré mal poškodený preukázateľne založené v dedinskom pohostinstve. Súd žiadnym spôsobom nepreveril obhajobné tvrdenie tohto obžalovaného, že dôvodom hádky v aute cestou do Dubnice boli vyhrážky poškodeného, že T. družke povie o jeho milenkách. Existencia tejto skutočnosti, vrátane objasnenia možnej konkrétnej vedomosti poškodeného R. o údajných milenkách obžalovaného T. mala byť predmetom dokazovania hneď po tomto obhajobnom prednese.

Pre ozrejmienie motívu vražedného konania, mal súd venovať oveľa väčšiu pozornosť tomu, aká bola podnikateľská aktivita obžalovaného T., vrátane plnenia si s ňou súvisiacich odvodových a daňových povinností, keďže išlo o oblasť, v ktorej boli činné tak obžalovaný ako aj obeť.

Pokiaľ ide o samotný priebeh vražedného útoku, súd ponechal bez povšimnutia celý rad protirečivých dôkazov, ktoré vôbec nevyhodnotil. Vztahuje sa to aj na smrteľné zranenie lebky poškodeného. Znalec MUDr. Štuller, ktorý vykonal pitvu tela poškodeného R., návazne na písomný znalecký posudok uviedol na hlavnom pojednávaní, že zlomenina spodiny lebečnej mohla vzniknúť jedným veľmi silným úderom

tupou časťou sekery. Pre dva údery menšej intenzity svedčí šírka zlomeniny jej z l o m e n á s t r e d o v á línia.

Odvolací súd konštatuje, že ak by zlomená stredová línia bola charakteristická len pre dva údery, tak je spochybnená nielen výpoveď oboch obžalovaných o priebehu útoku. Súd mal znalca vyslúchnuť, či stredová línia by vznikla aj pri jednom údere. Súčasne sa mal znalec vyjadriť aj k záveru znaleckého posudku, že príčinou smrti poškodeného bolo násilné konanie inej osoby vo forme opakovaných úderov pevným tupým predmetom do záhlavia.

Ďalším výsledkom takéhoto „hodnotenia“ dôkazov je záver prvostupňového súdu, že k amputácii ľavej ramennej kosti tesne nad lakťom došlo v čase ukladania tela poškodeného do provizórneho hrobu. K amputácii malo dôjsť podľa súdu tak, že jeden z obžalovaných najmenej tromi sečnými ranami ostrou časťou sekery túto kosť od tela oddelil.

Prvostupňový súd prevzal tento záver z vyjadrenia znalca MUDr. Štullera na hlavnom pojednávaní. Znalec svoj názor odôvodnil tým, že ak by k amputácii ruky došlo pred bodným poranením, vzhľadom na masívne krvácanie z tepny ľavej ruky došlo by k veľkej strate krvi. V miestach bodných rán by potom nebolo také masívne krvácanie, aké bolo zistené pri pitve.

Pozornosti súdu uniklo, že obžalovaný T. vo svojej výpovedi z 19. augusta 2011 okrem zmienky o úvahe rozdeliť telo R. po jeho usmrtení na viacero častí uviedol tiež, že „keď R. ležal bez známok života (po údere sekerou), zobral (obžalovaný T.) od obžalovaného P. sekeru a sekol R. do ľavej ruky, ako je laket'. Ruku však neoddelil. Zabránila tomu bunda, ktorú mal poškodený na sebe. Obžalovaný P. mu zobral sekeru a sekol aj on do tej istej ruky a pochopil, že sa to nedá...“.

S týmto dôkazom sa súd vôbec nezaoberal a jednoducho prevzal do svojho rozhodnutia názor znalca, ktorý vychádzal z toho, že pri amputácii končatiny (ruky) vzhľadom na prerušenie tepny by nemohlo dôjsť k tak masívnemu krvácaniu bodných rán, spôsobených s časovým odstupom následne.

Súd mal výsluchom už spomenutého znalca, vzhľadom na výpoveď obžalovaného T. zistiť, či tento jeho záver platí aj za situácie, že k oddeleniu končatiny nedošlo (iba k sekom cez odev poškodeného), a preto nastalo masívne krvácanie až pri bodných ranách, ako to bolo zistené pri pitve, teda v čase keď poškodený ešte žil.

Prvostupňový súd v napadnutom rozsudku síce ustálil, že obžalovaný T. spáchal uvedený čin závažnejším spôsobom konania, a to surovým spôsobom, keďže použil voči poškodenému rôzne spôsoby násilia vedúce k jeho smrti (úder tupou časťou sekery vykonaný obžalovaným P., údery kovovým obuškom, hádzanie kameňov, aby sa poškodený udusil a pichnutie dvoch nožov do hrudníka poškodeného), ale vylúčenie trýznivého spôsobu „odôvodnil“ zarážajúco zvláštne. Konkrétne uviedol, že „...nie je dôležité, či poškodený tieto tri rôzne formy násilia pociťoval, vnímal ako bolesť, pretože rozhodujúci je spôsob vykonania násilia a ten mal u obžalovaného L. T. súd za preukázaný“.

Odvolací súd, okrem vyslovenia pochybnosti o tom, či by členovia senátu súdu prvého stupňa zastávali tento názor i keby boli na mieste poškodeného, konštatuje aj jeho právnu nesprávnosť.

Konanie páchatel'a sa má posudzovať z hľadiska trestnoprávneho tak, aby sa všetky trestnoprávne významné skutočnosti podriadili pod všetky ustanovenia príslušných častí Trestného zákona, ktorých znaky vykazujú. Pri akceptácii úvahy prvostupňového súdu by potom pri preukázaní závažnejšieho spôsobu konania surovým spôsobom podľa § 138 písm. c/ Tr. zák. už nebolo potrebné zaoberať sa dokazovaním aj trýznivého spôsobu napriek existencii skutočností potvrdzujúcich i tento závažnejší spôsob konania. Prítom, rovnako ako v posudzovanom prípade, ide o okolnosti charakterizujúce stupeň závažnosti činu páchatel'a, premietajúci sa v konečnom dôsledku aj do výroku o treste.

V súvislosti s konštatovaným, odvolací súd zistil, že znalec z odboru zdravotníctva, odvetvie

anestéziológia a resuscitácia prof. Masár na otázku - do akej miery mohol poškodený R. vnímať bolesť spôsobenú útokom obžalovaných v znaleckom posudku odpovedal, že poškodený vnímal fyzickú bolesť, ktorá mu bola spôsobená brutálnym zaobchádzaním.

V rozpore s uvedeným je stanovisko znalca z toho istého odboru a odvetvia MUDr. Balka, ktorý na tú istú otázku v znaleckom posudku odpovedal, že reakcie poškodeného nie je možné zamieňať za prejavy vnímania bolesti na úrovni mozgovej kôry, čiže na úrovni vedomia. Obet' prežívala bolesť pred zásahom sekerou.

Príčinu týchto rozporov mal súd objasniť výsluchom oboch znalcov, a potom ustáliť, či čin bol spáchaný aj týmto závažnejším spôsobom konania.

Až po vykonaní už uvedených dôkazov bude možné ustáliť skutočný priebeh činu u obžalovaného L. T. aj právnu kvalifikáciu jeho konania a uložiť stavu veci a zákonu zodpovedajúci trest.

V súvislosti s obžalovaným U. P. neprichádza do úvahy zmena právnej kvalifikácie jeho konania vzhľadom na vyhlásenie obžalovaného urobené na hlavnom pojednávaní, i keby sa doplneným dokazovaním priebeh skutku zmenil nielen v neprospech obžalovaného T..

Na druhej strane, pokiaľ ide o popis priebehu skutku, by bolo nelogické, aby vedľa seba existovali dva možné rozdielne ustálenia priebehu skutku a pritom by išlo o ten istý skutok spáchaný v spolupáchateľstve.

V súvislosti s namietaným výrokom o treste u obžalovaného P. bude potrebné opätovne zvážiť, a to nielen jednostranne v rovine počtu poľahčujúcich okolností a všeobecného konštatovania úprimnej ľútosti bez jej konkretizovania, aj reálnu možnosť jeho resocializácie.

Prvostupňový súd sa s touto otázkou „vysporiadal“ opísaním psychologického znaleckého posudku na obžalovaného U. P. do odôvodnenia napadnutého rozsudku a konštatovaním, že skutočnosti v ňom uvedené znalkyne PhDr. Heftyová, PhD. potvrdila pred súdom.

V súlade so zásadami ukladania trestov mal súd dokazovanie zamerať aj na ustálenie konkrétnych možností nápravy obžalovaného P.. Práve v tejto súvislosti bolo potrebné, aby za pomoci uvedenej znalkyne súd ustálil, či z hľadiska jeho vlastností, vrátane vôľových je schopný a ochotný reštruktúovať svoju osobnosť a do akej miery je potrebné vplývať na tento proces výkonom trestu odňatia slobody, či už kratšieho alebo dlhšieho trvania.

Z týchto dôvodov spočívajúcich v nejasnosti a neúplnosti skutkových zistení napadnutého rozsudku a v nevysporiadaní sa so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie a potreby vykonania ďalších dôkazov rozhodol odvolací súd tak, ako je to vo výroku tohto uznesenia uvedené.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.